

aftasten

het innerlijke rijk der zinnen

Sandra van Es

Gaisha

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402150674

Tweede druk

Copyright © 2016 Gaisha, Nederland

Fear is stupid. So are regrets.

Marilyn Monroe

Vijf minuten

De spiegel is beslagen en met een handdoek veegt ze het vocht weg. Ze kijkt naar zichzelf en dekt zich droog. Langzaam. Ze neemt er de tijd voor. In de slaapkamer hoort ze Raymond. Hij is aan het bellen en praat hard. Het stoort haar. Straks worden de kinderen wakker en kunnen ze hun avondje wel vergeten. Waarom is hij nog aan het bellen? Gewoon één avond in de week, zonder werk of afspraken. Zo moeilijk hoeft dat toch niet te zijn. Ze heeft liever dat hij zich opfrist, en scheert, zoals altijd.

Met één been op de rand van het bad smeert ze zichzelf in met lotion. Die dure. Eigenlijk vindt ze hem te zoet ruiken, maar Raymond houdt van de geur. Precies zoals zij van zijn gladgeschoren gezicht houdt.

In haar hoofd doorloopt ze haar dag en de hectiek daarvan. Vanmorgen eerst de vergadering van de buurtcommissie. Daarna de sportschool, de lunch met haar broer en een afspraak met de binnenhuisarchitect. De kinderen weer opgehaald van school en afgeleverd bij muziek en schilderles, waarna ze eindelijk tijd had om te bedenken wat ze vanavond zou gaan koken en de boodschappen kon gaan doen. Raymond vindt dat ze het zichzelf makkelijk moet maken en de boodschappen best online kan bestellen en laten bezorgen, maar Valerie vindt het prettig om door het winkelcentrum te wandelen en rustig te bedenken wat ze nodig heeft. Ook vindt ze het prettig om te kopen wat ze misschien niet direct nodig heeft.

Aan de badkamerdeur hangt het dunne, doorschijnende japonnetje en ze laat even haar vingers langs de stof glijden. Ze weet niet goed waarom, maar toen ze het in de winkel zag hangen, wist ze dat ze het moest hebben. Nu bedenkt ze dat ze het geld beter aan iets anders uit had kunnen geven. Ze zal het nooit dragen. Het laat weinig aan de verbeelding over en ze denkt niet dat Raymond het mooi zal vinden. Ze vindt het zelf wel mooi.

Terwijl ze voorzichtig haar haren borstelt kijkt ze naar het hemdje en ze stelt zich voor hoe het om haar lijf zal vallen.

Raymond is nog steeds aan het bellen en in een apart gevoel van roekeloosheid haalt ze het gevalletje van de hanger en trekt het aan. Het laat helemaal niets aan de verbeelding over, maar de stof voelt prettig op haar naakte huid en aait een beetje kriebelend als ze zich beweegt.

Door de zwarte stof ziet ze haar donkere tepels en tussen haar benen zelfs het streepje van haar intieme opening. Het laat veel te weinig aan de verbeelding over.

Ze vraagt zich af of ze het aan durft te houden. Of ze gewoon de slaapkamer in zal lopen en op bed durft te gaan liggen. Ze schrikt van die gedachte en trekt het hemdje snel uit. Voorzichtig hangt ze het terug. Raymond zal haar vragen waar dat goed voor is, als hij zich van zijn telefoon weet los te rukken tenminste. Anders zal hij haar alleen met opgetrokken wenkbrauwen aankijken. Dergelijke kleding is niet aan haar besteed. Ook niet aan Raymond.

Met een zucht trekt ze haar roze kimono aan en snoert hem stevig rond haar taille. Snel draait ze een vlecht in haar haren. Het japonnetje vouwt ze op en legt ze onder in de kast, achter de stapel handdoeken. Ze zal het morgen terugbrengen.

Raymond zit op de rand van het bed. Zijn overhemd hangt open en hij is met één hand de veters van zijn schoenen los aan het maken. Ze glimlacht naar hem en hij legt zijn hand over zijn telefoon.

‘Vijf minuten ja, dan spring ik onder de douche.’

Ze knikt, sluit de slaapkamerdeur achter zich en loopt naar beneden. De gordijnen voor de grote ramen trekt ze dicht en de kaarsen op de tafel en het dressoir steekt ze aan. Ze kijkt naar het flakkerende licht. Vijf minuten. Het zijn altijd vijf minuten. Om te douchen, om een glas wijn met haar te drinken. Vijf minuten om haar voorzichtig in haar hals te zoenen en misschien haar vlecht los te maken.

Vijf minuten om haar hand te pakken, haar mee naar boven te nemen en op bed te leggen. Haar borsten te strelen, te zoenen. Vijf minuten van de herhaalde strelingen tussen haar benen voor hij bovenop haar gaat liggen. Nog geen vijf minuten om weer van haar af te rollen en in slaap te vallen.

Onderweg

Ze blaast een lok haar uit haar gezicht en doet de bovenste knopen van haar jas los. Ze heeft het warm. Met haar tong gaat ze langs haar bovenlip. Zout. Ze heeft het veel te warm.

‘Sorry hoor...’ Ze lacht naar haar tafelgenoot en staat op. ‘Even mijn jas uit, het is snikheet.’

Het meisje knikt en wenkt de ober.

‘Koud drankje maar doen dan?’

Donna knikt. Ja, een lekker koud biertje op de eerste warme voorjaarsdag. Geen betere manier om de werkdag mee af te sluiten.

Terwijl ze wachten op hun drankjes pakt het meisje een zwarte map uit haar tas. Donna kijkt naar haar gezicht. Ze heeft sproetjes. Het staat haar lief.

‘Hoe ging je eerste dag?’

‘Ja, wel goed geloof ik... wil je mijn foto’s nog zien?’

‘Straks... vertel eerst zelf maar iets over je foto’s, en over jezelf.’

Het meisje kijkt haar met grote, stralende ogen aan. Niets is leuker dan nieuwe stagiaires. Die willen nog zo graag. Dat je naar ze luistert, naar hun verhaal en hun ideeën. Dat je naar ze kijkt en naar hun werk.

Donna zag haar meteen toen ze binnenkwam en net als alle andere stagiaires loopt ze over van enthousiasme en onzekerheid. Ze vindt het altijd prettig stagiaires een beetje

wegwijs te maken en bij de hand te nemen. Nog veel prettiger vindt ze de duidelijke bewondering voor haar werk, en voor haar.

Donna haar werk is ook goed. Haar foto's hebben misschien nooit grote prijzen gewonnen, maar ze kan er goed van leven.

Het meisje praat, enthousiast. Grote plannen, nog grotere dromen. Jammer dat al die plannen en dromen over een paar jaar verdwenen zullen zijn. Er zijn maar weinig mensen die het echt in zich hebben om een goede fotograaf te worden. Veel blijven uiteindelijk hangen bij middelmatige plaatjes van pasgetrouwde stellen of schoolkinderen. Daar is niks mis mee, maar het is zonde van de dromen.

Donna heeft nooit gedroomd. Niet van roem, niet van de beste zijn... nooit. Doen wat ze goed kan en wat ze leuk vindt, meer heeft ze niet nodig en dit meisje...

Ze moet stoppen haar meisje te noemen. Vervelend dat ze haar naam niet meer weet. Het is de stagiaire van Norman. Hij kwam haar voorstellen vanmorgen, tijdens de vergadering. Daarna heeft ze haar niet meer gezien. Tot ze vanmiddag samen in de lift stonden en ze haar complimenteerde met haar schoenen. Dat werkt altijd... bij stagiaires.

'... zo blij toen ik hoorde dat ik bij jullie stage mocht lopen...'

Donna onderbreekt het meisje. 'Het is echt erg, maar ik weet je naam niet meer...'

'Alexandra, maar ik word meestal Alex genoemd.'

'Alex zal het zijn.'

Ze heft haar biertje naar Alex en ziet met genoegen dat het meisje een kleur krijgt. Soms is het zo makkelijk.

'Vertel verder...'

Alex vertelt over haar opleiding, haar vorige stage en haar vriendje. Donna luistert niet. Niet echt. Net genoeg om af en toe te knikken of instemmend te hummen. Zo makkelijk is het. Liever hoort ze waarom het meisje een kleur kreeg, en waarom haar ogen zo stralen. Liever voelt ze hoe zacht de huid van haar gezicht is, haar lippen en hoe die lippen voelen op die van haar. De kleine handen met smalle vingers op haar huid. Strelend en knedend. Het hoeft niet echt en zeker niet nu, dat zou te makkelijk zijn, maar ze kan het zich voorstellen en het zijn prettige gedachten.

Ze bestelt nog een keer, en nog een keer. De zon verdwijnt achter de hoge gebouwen en ze krijgt het weer kouder. Haar huid reageert erop.

Hoe zou Alex, die praat over haar vriendje alsof het een god is, reageren als Donna haar zou zoenen. Hier, op het terras, ten overstaan van de andere terrasbezoekers, het personeel en voorbijgangers.

Donna glimlacht. De bewondering zou over zijn en de grote, stralende ogen zouden dof worden, verward, misschien zelfs wel boos. Of zou ze nieuwsgierigheid in de ogen zien, verbazing, een nog iets fellere bloes op haar wangen.

Alex praat door en Donna bestelt een vierde rondje. Het laatste rondje. Dit is leuk, maar ze moet het niet overdrijven en het is zeker niet haar bedoeling het kind dronken te voeren.

Uit haar tas komt een vrolijke melodie. Een berichtje.

Ze leest het en staat verschrikt op, Alex abrupt onderbrekend in haar verhaal. Shit! Shit!

‘Het spijt me, een afspraak. Helemaal vergeten.’

Gehaast trekt ze haar jas aan en ze graait een briefje van twintig uit haar tas.

‘We kletsen een andere keer. Ik moet weg. Tot morgen.’

‘Maar mijn foto’s...’

‘Ook een andere keer... Fijne avond!’

Ze is het meisje al bijna vergeten als ze wegloopt en Janneke een berichtje terug stuurt.

‘Onderweg... don’t start without me!’

Geen gewone date

Zoë laat zich met een plof in de brede fauteuil vallen en schudt haar hoofd als haar vriendin vraagt of ze thee wil.

‘Heb je niet iets sterkers Vleer? Ik sterf van de zenuwen.’

Vleer kijkt haar verbaasd aan.

‘Heb je al iets van hem gehoord dan?’

‘Vanmorgen even, maar het wordt zeker vanavond.’

‘Dat zei je dinsdag ook...’

Het klopt. En dat zou ook zo zijn als ze zelf niet op het laatste moment had teruggekrabbeld. Ze durfde niet. En hij was niet geamuseerd. Hij had dingen tegen haar gezegd waar ze van schrok, en waar ze tegelijk opgewonden van werd. Vier dagen lang hoorde ze niets van hem. Geen mailtje en geen reactie op haar berichten, tot vanmorgen. Een kort berichtje. Of ze hem niet iets te zeggen had. Dat had ze niet, behalve dan een sorry. Blijkbaar was het genoeg. Hij had haar gezegd dat ze nog één kans kreeg en dat ze haar agenda vandaag leeg moest houden. Daar kon ze het mee doen, dus ze was nerveus en kon tegelijk niet wachten.

‘Vanavond Vleer. Hij zal niet weer afzeggen.’

Zoë had haar vriendin niet verteld dat ze zelf had afgezegd. Dat ze een smoesje had verzonnen. Tien minuten later had ze alweer spijt gehad. Ze wilde dit.

‘Heeft hij je al een foto gestuurd?’

Zoë haalt haar schouders op. ‘Niet nodig. Ik zie hem vandaag.’

Het kan haar niet schelen hoe hij eruit ziet. Dat is niet waar het om gaat. In het virtueel contact heeft hij haar laten zien hoe hij kan zijn en daar gaat het om. Ze vraagt zich af of hij in het echt ook zo is en of zij er in het echt net zo heftig op reageert.

‘Hoe laat heb je afgesproken? En waar?’

‘Weet ik nog niet. Hij laat het nog weten.’

‘Lekker vaag allemaal... Laat toch zitten, dat hij het vorige keer af liet weten, zegt genoeg. Je hebt zo weer een andere date gevonden.’

‘Zeur niet zo Vleer. Vanavond weet ik het. Hij is gewoon voorzichtig. Geef me dat wijntje nou maar.’

‘Niks voor jou om je zo zenuwachtig te maken.’

Haar vriendin weet het niet. Niets van de mailwisseling eerder. Het feit dat hij naaktfoto’s van haar wilde zien, om alvast een beeld te krijgen. Ze had hem een foto in bikini gestuurd, daar kon hij het mee doen. Als Vleer zou weten hoe hij haar behandelt... de dingen die hij tegen haar zegt en die zij hem laat zeggen, wat hij met haar wil doen... Vleer zou haar opsluiten.

Ergens verlangt Zoë ernaar het met haar vriendin te delen en haar te vertellen hoe opgewonden ze wordt van zijn extreme gedachtegang. Ze wil geen gewone date. Ze wil een man die haar behandelt alsof ze er niet toe doet, ze wil gewoon genomen worden, hard. Waarom weet ze niet, maar van die gedachte wordt ze kleddernat

Het scherm van haar telefoon licht op. Haar maag maakt een buiteling.

‘Waar ben je?’

‘Bij een vriendin.’

‘Leuk type?’

‘Niks voor jou.’

‘Daar weet jij helemaal niks van! Vanavond. Zeven uur, bij de ingang van het park. Zorg dat je op tijd bent. Ik heb niet lang.’

Haar nerveusheid groeit en ze drinkt haar glas in één keer leeg.

‘Niet het park. Neutraal terrein hadden we afgesproken.’

‘Die kans heb je gehad. Het park, en anders niet!’

‘Welk park?’

‘Denk na! Minirok en hakken. Zorg dat je er bent!’

‘Ik heb geen minirok.’

‘Minirok, en hakken.’

‘Heb je nog een glas Vleer? En mag ik even in je kast duiken? Ik wil een jurk aan.’

Vleer schiet in de lach. ‘Je draagt nooit jurken.’

‘Hij vindt het leuk als ik een jurk aandoe vanavond, en hakken, dus als ik die ook van je mag lenen...’

‘Dus als hij het leuk vindt als je in je blote kont en met een zak over je hoofd komt dan doe je dat ook...’

Zoë kijkt haar vriendin glazig aan. ‘Natuurlijk niet, maar als je niet wilt dat ik iets van je leen...’

‘Dat weet je best, maar straks valt hij vreselijk tegen...’

‘Dan heb ik me voor niets opgedirkt. Laat me nou, ik weet wat ik doe...’

‘Soms betwijfel ik het, maar goed, leef je maar uit. Zolang je me maar belt als je thuis bent. Zal ik jou anders bellen, rond een uur of acht. Dan kun je er met een smoesje vandoor als het niks is.’

‘Ik bel jou wel oké. Hou op met zeuren en help me een leuke jurk uitzoeken.’

Netwerken

Met een kleine glimlach leest Soumia het mailtje van Wouter. Tegelijk vindt ze dat ze zijn enthousiasme moet temperen. Hij loopt hard van stapel, te hard, maar Soumia heeft geen haast.

Zijn antwoord vertelt haar ook dat hij nog niet helemaal begrijpt wat zij voor ogen heeft. Ze wil weten wat zijn ervaring is, maar dat wil ze zien aan zijn reactie op haar. Ze wil het in zijn ogen zien als ze met hem praat. Ze wil dat hij blanco is, zonder verwachtingen. Ze kijkt op haar horloge, ze heeft nog tien minuten voor ze weg moet. Snel begint ze te tikken.

Wouter,

Je hebt me niet helemaal begrepen.

Ik laat jou weten wanneer ik je wil zien. Tot die tijd mag je me mailen. Je belt me niet. Nooit. Tenzij ik dat van je vraag.

Ik merk ook dat je mijn mail niet goed hebt gelezen. Ik wil van je weten wanneer je beschikbaar bent, zodat daar geen misverstanden over kunnen ontstaan.

Ik wens je een goed weekend.

Soumia.

De komende dagen laat ze hem met rust. Ze leest zijn mailtjes, reageert er niet op, en doet net of ze niet merkt dat hij haar graag weer wil zien. Ze weet niet of het beginners-enthousiasme is, of dat hij altijd zo is. Die laatste keer. Het was een momentopname en het is nog maar een week geleden. Een week geleden dat ze hem ontmoet heeft, dat hij haar zag.

Hij heeft haar veel laten zien, maar ze moet het zeker weten.

Ze had hem gezien bij een bijeenkomst om bedrijven en zorginstanties nader tot elkaar te brengen.

Hij stond op het podium en stelde zich voor als de nieuwe directeur van een bedrijf waar Soumia regelmatig mee te maken heeft. Ze was zijn naam vergeten, maar hij was haar opgevallen. Vooral door zijn kledingstijl. Die was casual geweest, een beetje nonchalant zelfs. Ze vond het niet bij zijn functie passen. Ook niet bij het bedrijf.

Ze had handen geschud, korte praatjes gemaakt en verloor hem ondertussen niet uit het oog. De manier waarop hij zich bewoog wekte haar interesse. Het paste niet bij zijn kledingstijl. Ze vond hem bijna gracieus.

Soumia houdt van gracieus.

Ze zag zijn reactie op toen hij haar in het oog kreeg. Hij staarde en in haar buik krulde het van genoeg. Ze herkende die blik. Hij was van haar onder de indruk en het beviel haar.

Het beviel haar heel erg en dat betekent dat ze voorzichtig moest zijn.

Niemand mocht iets aan haar merken.

Haar wachten werd beloond. Langzaam zag ze hem haar kant op bewegen.

Ook hij werd regelmatig staande gehouden. Een kort praatje, even voorstellen. Hij verloor haar niet uit het oog.

Ze had naar hem geknikt, met een kleine glimlach.

Hij was blijven staren terwijl hij door de mensen liep en toen hij naast haar kwam te staan.

Ze was net in gesprek met een jonge vrouw.

Niet één keer had ze hem aangekeken en hij had gewacht. Gewacht tot ze klaar was en afscheid van de vrouw nam.

Pas toen had hij zijn hand naar haar uitgestoken en zich voorgesteld.

‘Soumia Zamora? Wouter Meertens, aangenaam.’

Ze had zijn uitgestoken hand gepakt, hem even vastgehouden. Hij had koele handen.

Weer had hij gewacht. Ze wist dat hij op haar wachtte. Hij wachtte tot ze iets zou zeggen. Een woord, een teken, een opdracht zelfs.

‘Je mag wat te drinken voor me halen Wouter. Een glas bronwater. Ik zit buiten.’

Ze was bij hem weggelopen, had hem even zijn adem in horen houden.

Ze wist dat haar korte observatie juist was geweest.

Ze wist dat hij achter haar aan zou komen.

Hij kwam achter haar aan. Met een glas bronwater.

Rennen

Stil is Valerie vanmorgen opgestaan en net zo stil heeft ze de voordeur achter zich dichtgetrokken. Zodra ze het park in zicht krijgt begint ze te rennen. Haar hoofd moet leeg en ze wil haar lijf voelen voor ze straks onder de douche stapt.

Haar lichaam moppert en ze begint harder te lopen. Ze wil haar hart voelen bonken, haar bloed voelen stromen. Ze wil zweten. Gewoon weten dat haar lijf meer is dan een handig middel om haar van A naar B te brengen.

Raymond had gevraagd of ze was klaargekomen. Hij had kunnen weten dat het niet zo was. Ze had er geen zin in gehad, haar hoofd stond er niet naar. Ze had nog nooit gedaan alsof het wel zo was, ook gisterenavond niet. Hij vraagt het altijd. Soms doet hij nog wat extra moeite, soms niet. Gisteren niet.

Hij zei dat hij morgen een drukke dag had, draaide zich op zijn zij en viel in slaap.

Valerie lag nog lang wakker, met een ontevreden lichaam. Het verwarde haar. Ze is altijd tevreden geweest, redelijk tevreden. Met Raymond en het leven dat hij haar biedt. Ook met hun seksleven. Het gevoel in haar lijf doet vermoeden dat ze toch minder tevreden is dan ze dacht. Of misschien gewoon niet meer tevreden is.

Ze voelt dat ze het warm krijgt en dat kleine druppeltjes zich onder haar haargrens beginnen te vormen. Een lange, getinte man komt haar tegemoet rennen. Ze ziet hem vaker als ze gaat lopen. Hij houdt schijnbaar ook van de vroege ochtendstilte. Ze begroet hem hijgend als ze elkaar passeren en hij lacht naar haar.

‘Goedemorgen.’

Even denkt ze dat hij zijn pas inhoudt, maar hij is haar al voorbij gerend. Ze stopt, kijkt hem na en vraagt zich af of hij hier in de buurt woont.

Een korte blik op haar klokje zegt haar dat ze nog tijd genoeg heeft. Ze wil pas terug als Raymond en de kinderen weg zijn. Naar het werk en naar school.

Ze draait zich om en volgt de man, op gepaste afstand, haar hart gaat nog sneller bonken als ze harder moet lopen om hem bij te kunnen houden. Aan de noordkant van het park slaat hij af en hij verdwijnt onder de smeedijzeren boog. Valerie blijft hem volgen. Ze kan altijd zeggen dat ze behoefte had aan een ander rondje.

Hij draait zich niet om, blijft doorrennen in een gestaag tempo. Valerie voelt het zweet op haar rug, tussen haar borsten. Haar keel is droog en ze denkt aan het flesje water, thuis op het aanrecht. Ze vergeet het altijd.

Dit deel van de stad kent ze niet goed, ze komt er zelden. Weinig goede winkels, geen winkels die haar interesse hebben. De meeste van haar vriendinnen en kennissen wonen bij haar in de buurt, haar familie buiten de stad. Ze heeft geen reden om hier te zijn.

Ze passeert hoge flats, een kleine speeltuin met afgetrapt voetbalveldje. Aan de overkant van de straat een paar winkels. Een groenteboer, kapsalon, seksshop. Een klein café.

De man steekt zonder zijn tempo in te houden over en verdwijnt in het café. Valerie blijft staan. Hijgend, met haar handen op haar knieën. Haar kuiten branden en ze heeft steken in haar zij.

Ze schudt haar hoofd en draait zich om. Geen haar op haar hoofd die erover piekert achter hem aan het café binnen te gaan. Wat zullen mensen wel niet van haar denken? Verbaasd kijkt ze op als ze een schrill fluitje hoort. De man staat voor de deur van het café.

‘Koffie of thee...?’

Hij gebaart dat ze moet komen en ze draait zich om, hoort hem lachen voor hij weer naar binnen gaat. Valerie strekt haar rug en veegt het zweet van haar voorhoofd. Heeft hij haar al die tijd in de gaten gehad? Ze voelt haar gezicht nog warmer worden.

Even twijfelt ze, denkt aan Raymond, dan haalt ze haar schouders op. Ze mag thee drinken met wie ze wil, daar doet ze niemand kwaad mee.

In het café is het schemerig. De man zit aan een kleine tafel bij het raam. Valerie kijkt om zich heen. Een donkere, oubollige inrichting, maar het ziet er schoon uit. Met een glimlach knikt hij naar haar.

‘Kom zitten, ook thee?’

Valerie knikt en gaat wat aarzelend tegenover hem zitten. Hij steekt zijn hand naar haar uit.

‘Adnan, aangenaam. Had je zin in een ander rondje? Mike, ook thee voor de dame.’

Valerie legt haar hand in de hand van de man en zegt zacht haar naam. Ze voelt zich ongemakkelijk in haar roze trainingspak.

‘Je komt hier niet vaak zeker?’

‘Nooit eigenlijk. Jij?’

‘Ik woon hier, nou ja, niet hier... verderop, in één van die flats.’

‘Loop je vaak?’

Hij knikt. ‘Bijna elke ochtend, altijd hetzelfde rondje. Ik zit de hele dag al, het is goed om je lijf even aan het werk te zetten voor de dag echt begint.’

Weer knikt Valerie. ‘Wat doe je dan?’

‘Ik ben buschauffeur.’

Ze voelt zich dom dat ze niet weet wat ze verder moet zeggen. Ze heeft geen behoefte om met vreemden te praten, die behoefte heeft ze nooit gehad.

Als de thee wordt gebracht wil ze gulzig een slok nemen. Adnan legt zijn hand op die van haar. ‘Voorzichtig, het is heet.’

Valerie krijgt een kleur, zet haar kopje neer en kijkt op haar horloge. Adnan glimlacht als ze op staat.

‘Sorry... mijn man, de kinderen... ik moet naar huis.’

‘Niet zo zenuwachtig. Ik blijf niet. Drink je thee, dan loop je rustig naar huis.’

Hij blaast in zijn thee, neemt voorzichtige slokjes. ‘Hoe oud zijn je kinderen?’

Ze geeft antwoord op zijn vragen, met één oog op haar horloge en wachtend tot haar thee genoeg is afgekoeld. Ze wil weg, tegelijk merkt ze dat meer van hem wil weten, waar ze weer van schrikt.

Ze schrikt ook als hij plotseling op staat en zijn thee snel opdrinkt. 'Ik moet gaan, het werk roept.'

Hij geeft haar een hand.

'Leuk je te leren kennen Valerie. Tot volgende week.'

Hij is al verdwenen en steekt zijn hand nog even op als hij langs het raam loopt. Beduust kijkt Valerie hem na. Ze staat op en loopt naar de bar. 'Ik heb geen geld bij me...'

De man kijkt haar aan en lacht. 'Geen zorgen. Adnan heeft het geregeld. Fijne dag dame...'

Valerie weet niet hoe snel ze het café uit moet lopen, langs dezelfde weg weer terug.

Tot volgende week zei hij. Er komt geen volgende week. Vanaf nu loopt ze een andere route. Raymond zal denken dat ze gek geworden is, iedereen zal denken dat ze gek geworden is.

Alleen je vingers

Janneke kijkt tevreden om zich heen. Zo is het goed, precies wat ze voor ogen had. De balkondeuren staan op een kier, brandende kaarsen in de terraslantaarns en binnen op de gedekte tafel.

De wijn staat koud, het eten is zo goed als klaar. Als Donna komt kunnen ze eerst samen nog een glas drinken, voor ze haar voor zal stellen aan haar vader.

Snel frist ze zich op en ze kleedt zich om. De jumpsuit waarvan Donna zegt dat het haar zo goed staat.

Zelf geeft ze er niet zo veel om. Zolang het maar praktisch is, maar voor Donna doet ze wat meer moeite. Na een korte twijfel besluit ze om haar haren los te dragen. Ook dat vindt Donna leuk.

Nog een keer schikt ze de gedekte tafel. Het is niet nodig, alles is al perfect, maar het geeft haar wat om handen terwijl ze wacht. Donna zou nu klaar moeten zijn, onderweg. Ze had haar gevraagd of ze op tijd thuis kon zijn. Ze had beloofd dat ze haar best zou doen. Een breed begrip voor Donna, dat weet ze ook. Ze glimlacht. Er zit geen irritatie achter die wetenschap. Donna is Donna.

Ze leest nog even het rapport van haar collega, zet er wat aanvullingen tussen en bekijkt haar agenda voor morgenochtend. De wijzers van de klok kruipen verder.

De bel gaat. Ze drinkt het eerste glas met haar vader en snijdt vast wat brood tegen de ergste trek.

Als ze om zeven uur nog niets van Donna heeft gehoord stuurt ze haar een berichtje.

'Mijn vader is er, het eten staat in de oven.'

Na anderhalve minuut een bericht terug.

‘Onderweg... don’t start without me!’

Geen excuses, geen uitleg waarom ze ruim anderhalf uur te laat is. Donna is Donna.

Tegen half elf staat ze met Donna in de deuropening haar vader uit te zwaaien. Donna legt haar hoofd tegen haar schouder.

‘Aardige man, je vader. Wat denk je, ben ik goedgekeurd?’ Ze giechelt en Janneke slaat een arm om haar heen.

‘Kom, we gaan naar binnen. En naar bed. Ik moet morgen vroeg op.’

Donna pruilt. ‘Ik toch zeker ook... nog niet naar bed... we gaan dansen.’

Ze pakt Janneke bij haar handen en trekt haar naar binnen. De muziek staat zachtjes en Donna draait het volume hoger, begint sloom te bewegen op de melodie. Janneke kijkt naar haar. De zachte rondingen van haar lichaam onder de kleurige jurk en de ondeugende blik in haar ogen.

‘Kom dansen.’

Janneke danst niet graag. Vergeleken bij de vloeiende en sierlijke bewegingen van Donna komt ze houterig over. Toch beweegt ze met haar mee. Dicht tegen Donna aan. Ze zoent haar en geniet van haar open, gewillige mond en haar warme tong. Haar handen glijden langs haar schouders en heupen naar haar zachte billen en ze glimlacht als Donna even zucht. Donna heeft nooit veel nodig.

‘Misschien toch naar bed?’

Donna schudt haar hoofd, begint de knoopjes van haar jurk los te maken. ‘Nee, hier...’

De jurk glijdt van haar schouders en ze stapt er uit. In haar broekje loopt ze naar het balkon. Janneke volgt haar, gaat achter haar staan en legt haar handen om haar naakte borsten.

‘Hier?’

‘Ja, hier.’ Donna draait zich om en zoent Janneke in haar nek. ‘Ik heb het warm.’

Terwijl ze Janneke uitdagend aankijkt trekt ze haar broekje uit en leunt ze achterover tegen de balustrade. Haar benen een beetje uit elkaar, haar buik vooruit. ‘En ik ben geil.’

‘Je bent niet bang dat iemand je hoort... of ziet?’

Donna pakt Janneke haar hand en legt hem tussen haar benen. ‘Ik zal stil zijn.’

Haar eigen handen legt ze op haar borsten en ze knijpt zachtjes in de tepels. ‘Voel je hoe geil?’

Janneke duwt haar vingers in de zachte warmte van Donna en voelt haar eigen lichaam reageren als Donna sneller begint te ademen en zichzelf harder tegen haar hand aanduwt. Ze zoent haar mond, haar hals, haar borsten en beweegt haar vingers sneller als ze langzaam naar beneden zakt. Als ze bij haar buik is, houdt Donna haar tegen.

‘Nee, alleen je vingers, blijf me zoenen.’

Donna hijgt nu zachtjes, met kleine kreetjes en Janneke zoent haar, kijkt naar haar gezicht. Haar vingers blijven op neer bewegen, steeds een beetje dieper, langzamer, dan weer sneller.

Het zachte gekreun van Donna windt haar op. De gedachte dat eenzame wandelaars beneden haar kunnen horen ook. Haar eigen lichaam wordt warm van de geilheid van Donna en ze geniet van de aanblik die ze haar biedt. Haar borsten vooruit, haar hals open en bloot en haar hoofd iets achterover.

Ze stopt en pakt haar gezicht tussen haar handen. Zoent haar zachtjes. Donna haar heupen schokken een beetje naar voren en een teleurgestelde kreun ontsnapt uit haar keel.

‘Niet stoppen.’

‘Ik hou van je Donna.’

Donna zucht diep, pakt Janneke haar hand en leidt hem weer naar haar kutje.

‘Als je nu doorgaat, hou ik nog veel meer van jou.’

Gewiebel op hakken

Zoë rilt, maar ze weet niet goed of het komt omdat ze het koud heeft, of omdat ze zenuwachtig is. Het waait hard en grauwe wolken jagen door de lucht. Ze loopt onzeker, niet gewend aan het lopen op hakken en is zich bewust van elke stap die ze zet. Als die vreemde onrust in haar buik er niet was geweest zou ze rechtsomkeer maken, maar ze wil het zeker weten. Ze wil weten of het echt is en of ze hierna nog steeds nieuwsgierig is, misschien wel nieuwsgieriger. Daar hoopt ze op. Ze vindt het doodeng, maar ze hoopt dat het er straks nog is, dat ze niet leeg verder hoeft, zonder die opwindende verlangens naar iets wat ze helemaal niet kent.

Het verlangen is vaak beter dan het hebben. Wie zei dat ook weer? Haar oma? Ja, te pas en te onpas, maar het is niet waar. Het verlangen is lekker. Nog niet precies weten wat, en hoe, maar ze weet zeker dat het hebben nog veel beter. Nog veel geiler in dit geval. Ze wil het zeker weten, moet het zeker weten.

Weer kijkt ze op haar telefoon. Het is nog geen tijd. Hij is niet te laat, zij is te vroeg.

Voor de ingang van het park blijft ze staan, wiebelend op haar hakken. Nu zou ze een moord doen voor een sigaret, maar ze wil niet roken. Als hij echt doet wat hij zegt dan wil ze niet de droge smaak van een sigaret in haar mond hebben.

Misschien doet hij wel niet wat hij zegt. Misschien is hij wel net als zij. Brutaal, uitdagend, grenszoekend, grof ook, maar zolang er een veilige afstand tussen zit.

Dat ze dit durft. Ze had al gezegd van niet, maar hij vraagt... Nee, dat is niet waar. Hij vraagt allang niet meer. Hij eist en dat is opwindender dan ze ooit had kunnen denken.

De man bekijkt haar van een afstandje. Ze is ruim op tijd, maar hij laat haar nog even wachten. Dat is dus Zoë. Verlegen, onzekere, geile Zoë. Zoë die zo graag wil en zich alles laat zeggen. Daar kan hij wat mee, daar kan hij heel veel mee, maar hij zal voorzichtig moeten zijn. Hij laat zijn eerdere plan varen. Daar is het nog wat te vroeg voor, ze is zo bleu als wat, maar hij ziet dat hij haar ver zou kunnen krijgen als hij voorzichtig doet. Even lacht hij om haar voorzichtige pasjes, het gewiebel op de hakken, dan stapt hij uit.

Weer kijkt ze op haar horloge. Het is twee minuten over zeven. Waar blijft hij? En waarom heeft ze hem niet om een foto gevraagd? Nu is hij in het voordeel. Zij staat hier al. Hoe moet ze hem herkennen? Misschien aan zijn uitstraling, die zelfverzekerdheid, als die echt is... maar verder, het zou iedereen kunnen zijn.

Een man op een fiets... zou dat...? Nee, wel een leuke man, niet de juiste uitstraling. Een auto, ze ziet niet of er een man of een vrouw in zit.

Weer een opgewonden stuiter.

Wat zou hij doen als ze er niet zou zijn, of als hij haar hier ziet staan en denkt; 'Neh, toch maar niet.'

Niet omdat hij niet durft, maar gewoon omdat ze anders is dan hij had verwacht. Wat als ze dat zelf denkt.

Hoort dit er misschien ook bij. Alleen maar checken of ze het zou doen, ondanks dat ze zegt dat ze het eng vindt. Stuurt hij haar straks een berichtje met de vraag waar ze is. En dat ze hier is, precies zoals hij verwacht, werkt dat dan in haar voordeel of juist niet...?

Aan de overkant van de straat, een man. Hij kijkt haar kant op, heel even, en teleurgesteld krimpt er iets in haar borst. Nee, niet hij... alsjeblieft niet hij. Dan was het een leugen, vanaf het begin af aan. Uitdagende, geile praat, meer niet.

Toch een sigaret nu. Ze wil niet meer op haar telefoon kijken. Ze wil eruit zien alsof het haar niets kan schelen, maar als op haar gezicht te lezen staat hoe ze zich voelt...

Één sigaret, als hij er dan niet is, gaat ze weg.

Ze gaat ook niet meer naar hem uitkijken. Ze staat hier gewoon een sigaret te roken, dat is minder raar dan hier gewoon staan, in de wind.

Hoe langer Zoë de tijd krijgt om er echt over na te denken, hoe meer ze zich afvraagt wat ze hier eigenlijk doet. Achter een lekkere, nieuwsgierige kriebel aan...?

En dan? Wat voor een kast trekt ze dan open. Kunnen die dingen niet veel beter verborgen blijven?

De parkeerplaats aan de overkant... Een man en ze weet het meteen. Dat is hem en hij heeft haar gezien, komt recht op haar af lopen. Hij staat voor haar en zonder iets te zeggen is zijn mond op die van haar, zijn tong in haar mond. Meteen die opgewonden stuiter in haar binnenste. Ze vergeet de hakken, haar gedachten, de vraagtekens. Zijn hand achter haar hoofd, in haar haren, stevig, precies zoals hij had gezegd. Ze merkt dat haar benen slap worden en grijpt zich vast aan zijn pols. Probeert wat tegenstand te

bieden, maar ze houdt zichzelf voor de gek. Geen tegenstand. Dat wil ze helemaal niet. Zij is ondergeschikt, vanaf het begin al. Vanaf die eerste geschreven zin en alle zinnen daarna. Het had haar verteld hoe hij was, maar nog veel meer over zichzelf. De geheime fantasieën die erdoor geprikkeld werden. Net zoals ze nu geprikkeld wordt. Golfbewegingen, door iedere vezel van haar lijf. Hoe lang het duurt weet ze niet, veel te kort. Hij bijt op haar tong en even grijpt hij haar bij haar borsten, stevig. Zichtbaar voor iedereen. Dan laat hij haar los en loopt weg. Zoë ook. Ze kijkt niet om. Ze weet niet goed wat ze had verwacht... dit niet, maar het is oké... ze zal wachten op zijn bericht. De nieuwsgierigheid is er nog steeds, de geilheid ook, nu nog meer, maar dapper is ze niet. Dat is zijn rol, niet die van haar...

Aftasten

Wouter wil net zijn zoveelste vergadering in gaan als hij zijn telefoon voelt trillen. Hij schrikt van de reactie in zijn lichaam als hij ziet dat het een berichtje van Soumia is. Tot dusver heeft ze hem alleen nog gemaïld, minimaal, en hij was teleurgesteld geweest. Zijn verwachtingen over het contact met deze vrouw waren hoog.

Ze fluit hem terug. Als een klein jongetje. Ook dat veroorzaakt vreemde sensaties in zijn lichaam.

Nu leest hij haar bericht.

‘Vanavond 20:00, café de korenbloem.’

Het is bijna zes uur. Deze vergadering duurt nog zeker een uur. Het betekent dat hij zich zal moeten haasten om op tijd te zijn.

Het komt niet in hem om te vragen of het een half uur later kan.

Hij kent haar nog helemaal niet, maar hij heeft inmiddels wel begrepen dat zij bepaalt en dat te laat komen al helemaal geen optie is.

In zijn werk komt hij vaak vrouwen tegen. Vrouwen in hoge posities, ook in lagere. In het verleden is hij wel eens met die vrouwen uitgegaan. Wat drinken, uit eten. Soms een paar weken, maanden. Vaker maar één keer. Het viel hem altijd tegen.

Van Soumia was hij zwaar onder de indruk geweest.

In zijn hoofd weerklinkt haar stem. Een beetje laag, rustig ook. Een prettige stem. Bijna net zo prettig als haar uitstraling. Alles in haar had hem naar haar toe getrokken. Als een magneet.

Haar rechte houding. Haar lengte. Vrij lang voor een vrouw, net niet langer dan hij is. Haar donkere ogen, die hem het idee gaven dat ze dwars door hem heen keek.

Ook haar kleding sprak hem aan. Het jasje, de rok. Samen met haar haren, die in een soort rol achter op haar hoofd zat, had het haar een zakelijke uitstraling gegeven. Streng ook. Het had hem geprikkeld.